

Editorial

Després de referir-nos al tema en el número anterior, ens fem ressò de la principal i més esperada commemoració: el Bicentenari de la Revolució Francesa. I de nou, com ja ha passat en esdeveniments semblants més propers a nosaltres, els historiadors, o el debat històric, han anat per una banda mentre que, a nivell social, la celebració ha seguit uns camins bastant oposats. Una vegada més la Història ha servit com a rerafons, com a suport mitjançant el qual sostenir el brillant entramat de l'escenografia i la commemoració, perquè en aquesta ocasió com en poques s'ha sabut barrejar espectacle amb rememoració i record del passat. Llàstima que es digui que la Revolució s'ha acabat, «c'est fini», perquè llavors no tindrem Tricentenari... Però, què ha mort, què és el que ha acabat: tota Revolució o només la Revolució dels que els hi va ésser arrabassada? Qui sembla molt viu és l'esperit de la Declaració de Drets, de la de 1789, no ens hauríem d'enganyar, i el molt recordat per tothom tríptic Llibertat, Igualtat i Fraternitat (quins han recordat la propietat originària?).

Una vegada més, doncs, s'ha perdut l'ocasió de, aprofitant una commemoració, intentar explicar objectivament el passat o un esdeveniment del mateix fonamental per al present; el problema ha sigut que és tanta la seva importància que s'ha aconseguit imposar una visió patriòtica i dretana, i de molt espectacle, sobre tot, que ha anul·lat, sempre parlant a nivell general, altres punts de vista tan lícits com aquest.

En definitiva, després de moltes agressions rebudes en aquesta ocasió, els historiadors hauríem d'intentar «salvar» una altra commemoració cada vegada més spropèria, el Cinquè Centenari, encara que ens temem que per molt que es fagi, i estant tot un Estat darrera esperant treure'n partit, la cosa està perduda.

Sobre el tema de la Revolució Francesa encara queda molt camí per recórrer. Molts temes resten sense abordar tot i que són essencials per a la comprensió en el seu conjunt de la dimensió històrica del fenomen. Així, el nostre dossier, en la mida de les seves limitacions, pretèn donar pàbul a que noves investigacions comencin a desenvolupar-se en el nostre país sobre aquestes realitats del procés revolucionari. L'article del professor Roura ens apropa a una temàtica poc coneguda aquí com és la que correspon a la realitat de l'enfrontament bèl·lic a Catalunya amb les tropes revolucionàries franceses durant la Guerra Gran. El professor Nazario González reflexiona

sobre la gènesi,, desenvolupament i formulació final de la Declaració de Drets de 1793. Els altres dos articles, obra d'estudiants d'aquesta Universitat, fan testimoni de l'interès desvetllat entre les noves generacions d'investigadors per temes fins ara escassament analitzats pels historiadors de la Revolució com són l'organització de l'exèrcit revolucionari o la important presència de la dona en el context revolucionari obert al 1789.